

6.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Tư ngày 12/11/1975

Buổi chiều trong Thanh Bạch, Nguyễn có nét thật vui, mỉm cười luôn luôn để tôi cũng vui lây theo chàng.

Nhiều lần Nguyễn nói:

“Tôi cao hơn chị một cái đầu, đủ sức bao bọc cho chị.”

Thì cũng nhiều lần khác bày tỏ:

“Tôi biết chị vẫn buồn dù rằng chị cười. Nét mặt thấy héo hắt quá.”

Lòng rạt rạo rung cảm theo những lời này, nhưng im lặng không tỏ bày gì cả.

Nói về định mệnh với quãng thời gian thứ nhất, tôi tỏ lộ dịu dàng pha lẫn chán nản:

“Dẫu sao cũng phải nhận rằng tôi vui thật nhiều bên Nguyễn. Tuy nhiên chán một điều là luôn luôn trong các cuộc tình, tôi bị sinh ra là người chủ động mọi sự. Vì thế sự đi ra khỏi cuộc đời đối tượng cũng đều do tôi chủ động.”

Buổi chiều, chúng tôi phóng xe nhanh qua các con đường Sàigòn, trời lành lạnh và thoảng hơi sương. Nguyễn kêu lên khi đang chạy xe trên con đường Huyền Trân Công Chúa:

“A! Giống Dalat quá!”

Tôi ôm ghì vòng lưng chàng, cảm nhận đúng như lời chàng nói. Có một nỗi gì rất nhẹ đang rơi xuống trong buổi chiều ảm đạm. Trời đất như bị bao trùm trong làn sương mỏng. Cỏ cây nép mình vào cái giá lạnh của mùa đông.

Lòng rung động thật nhiều khi nhớ lại con đường Đoàn Thị Điểm trên Dalat nhiều lần dạo bước với người đàn ông năm cũ... Rồi nghĩ đến thực tại lúc này, chàng tuổi trẻ khinh khoái say mê thơ Đường đang hiện diện trước mặt, đem cho tôi những nỗi êm đềm bất chợt dâng sau một tình yêu.

Vói cánh tay dài ra sau lưng kéo sát tôi vào người, Nguyễn kê: “Minh ngồi học mà lâu lâu cứ lên về phía sau, lồi tằm hình chị ra nhìn, lại cười thú vị. Máy thẳng bạn dám nghĩ ‘*Tên này điên chắc?*’”

Và Nguyễn phá cười to giữa trời đầy hơi sương lành lạnh. Tôi cũng thật thích thú trước niềm vui của Nguyễn, những niềm vui vô tội thanh khiết như của một cậu bé bắt gặp lần đầu sự mầu nhiệm của Tình Yêu.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

... Đi bên nàng, ta tìm lại được cái hào sáng mơ ước của mình. Con người nàng là cả một kho tàng những điều bí mật mà ta khám phá vẫn chưa hết. Ta đến với nàng hàng ngày, tình yêu đang hàm tiếu ý nhị. Muốn nói với nàng thật nhiều điều đã định sẵn từ đêm trước khi nằm suy nghĩ vơ vẩn... nhưng khi gặp nàng, mãi vẫn ấp úng không nên lời.

Tình yêu của ta chỉ được thể hiện qua ánh mắt, nụ cười và đôi bàn tay gầy guộc. Nàng bảo nàng yêu bàn tay ta vì nó giống đôi tay của người tình trước. Những lúc ấy ta thấy mình thật khổ sở. Té ra ta yêu thành thật mà người lại yêu ta qua một hình bóng khác! Dẫu vậy ta vẫn nghe thích thú những khi nghe nàng nhắc nhở đến người cũ với một ánh mắt ngời sáng về một thời huy hoàng đã tắt ngấm và nụ cười chua chát. Ta có nói với nàng, ta phải ý thức một cách thông minh điều đó, phải chấp nhận một cách lịch sự vì ta là kẻ sinh sau đẻ muộn! Nhưng ta cũng hãnh diện vì đã có một khung cảnh đồ nát, tàn phế để xây dựng lại tất cả...

[]